



Washburn

WI 100 C

Gitara elektryczna

Kanstantsin „Kostek” Andreyeu

Seria gitar elektrycznych WI firmy Washburn składa się z dużej ilości modeli, różniących się głównie materiałami, zastosowanymi przetwornikami i w związku z tym ceną. Dostarczony do testów model WI 100 pod względem wymienionych wyżej kryteriów można by umieścić w środkowej części serii. Zobaczmy zatem ja się sprawdzi instrument podczas testów, jakie konkretne zalety i wady zostaną w nim odkryte.

OPIS

Korpus WI 100 C wykonano z mahoniem, a przykręcaną szyjkę (konstrukcja bolt-on) – z klonu. Gryf testowanej gitary łączy się z korpusem na wysokości osiemnastego progu struny E 6 oraz dwudziestego progu struny E1. Umożliwia to łatwy dostęp do wszystkich dwudziestu dwóch progów na każdej ze strun. Podstrunnice WI 100 C wykonano z palisandru. Znajdują się w niej dwadzieścia dwa progi, przy czym te o numerach 1, 3, 5, 7, 9, 12, 15, 17, 19 oraz 21 oznaczono kropkami z materiału sztucznego o wyglądzie masy perłowej. Te same progi oznaczono małymi białymi kropkami z boku podstrunnicy. Wierzch główki jest pomalowany na czarno (podobnie jak korpus) i ozdobiony białym logo Washburn. Tradycyjnie ulokowana plastikowa płytką chroni dostęp do śruby regulującej prawidłowe ustawienie gryfu.

Gitarę wyposażono w klucze Grover, zamontowane klasycznie w układzie 3+3. Cały osprzęt testowanej gitary jest czarny. W testowanym instrumencie zastosowano tzw. Buzz Feiten Tuning System, polegający na takim ustawieniu mostka i siodełka, które pozwala zmniejszyć niedokładności we współbrzmieniach wynikających ze stroju temperowanego. Na pierwszy rzut oka gitara wygląda tradycyjnie – wyposażono ją m.in.





w dwa pickupy
Randall Egnater – UL

przy gryfie i SL przy mostku, a zastosowany w instrumencie mostek typu tune-o-matic jest dobrze znany wielu gitarzystom z tego, że dodatkowo wpływa na czas wybrzmiewania strun oraz zawartość alikwotów w sygnale. O samych przetwornikach można powiedzieć, że są typu humbucker i generują sygnał o średnim poziomie głośności, co czyni instrument bardziej uniwersalnym. Przetworniki umieszczono w ramach z tworzywa sztucznego, umożliwiających precyzyjne ustawienie odległości przetwornika od strun. Trójpozycyjny przełącznik, umożliwia uzyskiwanie sygnału wyjściowego pochodzącego z każdego z przetworników z osobna lub z obu naraz. Obok przełącznika umieszczono cztery potencjometry obrotowe

– dwa z nich służą do regulacji poziomu sygnału generowanego przez każdy z przetworników z osobna, a kolejne dwa to regulatory systemu VCC (Voice Contour Control). Właśnie ten system wyróżnia testowany instrument wśród wielu podobnych gitar innych firm. Działanie tego systemu odczuwamy gdy za pomocą ruchu dedykowanego potencjometru płynnie przekształcamy sygnał pochodzący z przetwornika typu humbucker w sygnał odpowiadający brzmieniu przetwornika typu single coil. Biorąc pod uwagę fakt, że każdy z przetworników ma dedykowany potencjometr VCC nie trudno się domyślić, że możliwości kreowania barw w testowanym instrumencie są praktycznie nieograniczone. W tylnej ścianie korpusu znajdziemy płytkę z czarnego tworzywa sztucznego. Usunięcie tej płytki umożliwia dostęp do złącza potencjometrów i przełącznika. Testowany instrument to jedna z kilku odmian kolorystycznych modelu WI 100. W tym przypadku jest to wykończenie w kolorze czarny mat (stąd „C” w nazwie pochodzące od Carbon).

WRAŻENIA

Instrument średniej klasy zazwyczaj nie urzeka przepięknymi inkrustacjami lub zniewalającym brzmieniem. Tak jest też w przypadku WI 100. Jest to jednak porządnie wykonany instrument, bez wyraźnych niedociągnięć konstrukcyjnych lub lutniczych. Gdyby nie VCC i system Buzza Feitena byłyby to zwykła gitara o zwykłym wyglądzie i brzmieniu godna polecenia wielu początkującym gitarzystom. Jednak testowany instrument to coś więcej. Co do systemu VCC – jest to rzeczywiście interesujące udogodnienie dla tych, którzy potrzebują różnych brzmień używając tego samego instrumentu. W związku z ogromną ilością możliwości wychustawień



brzmieniowych opiszemy jedynie ogólne właściwości brzmienia WI 100 C. Brzmienie tej gitary jest zdominowane tonami środkowymi, co czyni brzmienia na kanale przesterowanym mocnymi i wyraźnymi. Na kanale czystym skrajne ustawienia takie jak jeden humbucker lub jeden single coil, nie każdemu mogą się spodobać, gdyż brzmienie instrumentu jest twarde szczególnie przy ustawieniu VCC na brzmienie



Do testu dostarczył:
 Music Info
 ul. Madalińskiego 11a
 30-303 Kraków
 tel. (12) 2672480
 Internet: www.music.info.pl,
www.washburn.com

humbuckerowe. Ciekawostką jest też fakt, że w miarę przekształcania sygnału przetwornika w kierunku brzmienia singlowego poziom sygnału obniża się nierównomiernie – najmniejszy poziom otrzymujemy mniej więcej w trzech czwartych ruchu każdego z potencjometrów VCC, natomiast gdy kontynuujemy ten ruch poziom sygnału wzrasta. Szczerze mówiąc nie wiem czy należy to traktować jako wadę czy zaletę. Z jednej strony jest to kolejne urozmaicenie w uzyskiwanych brzmieniach, a z drugiej przypomina mi się testowanie innego instrumentu z VCC – WI 66 PRO, gdzie takie zjawisko nie miało miejsca.

PODSUMOWANIE

WI 100 C to instrument ciekawy. Mimo, że należy do gitar średniej klasy nie można mu nic zarzucić. Testowana gitara jest dostępna cenowo dla tych, którzy nie mogą pozwolić sobie na drogi instrument, a jednocześnie mogłaby być ciekawym uzupełnieniem w kolekcji instrumentów dla każdego profesjonalnego gitarzysty. Tak czy inaczej, jest to dobrze wykonany instrument o ciekawych możliwościach brzmieniowych.

DANE TECHNICZNE

Konstrukcja	bolt-on
Korpus	mahoń
Szyjka	klon
Podstrunnica	palisander
Ilość progów	22
Przetworniki	2 humbuckery Randall Egnater (UL i SL)
Potencjometry	2 × VOLUME, 2 × VCC (Voice Contour Control)
Mostek	tune-o-matic ze strunociągami sztabkowym
Cena	1130 PLN

PLUSY I MINUSY



- ⊕ dobre brzmienie
- ⊕ ogromna ilość dostępnych barw

